

Φωτογραφία: Μαίρη Χριστοφίδη/Φωτοχώρος

Ακόμα και στον παράδεισο κάποιος μπλοφάρει

Έρση Σωτηροπούλου

Θα του άρεσε να τον υποδέχονται όταν γυρίζει σπίτι από το γραφείο. Γι' αυτό χτυπούσε πάντα το κουδούνι από την εξώπορτα. Καλούσε το ασανέρ προσπαθώντας να ισορροπήσει τις τσάντες στον ώμο του και στον μικρό καθρέφτη της εισόδου το πρόσωπό του ήταν πάντα χαμογελαστό, καλοδιάθετο. Στον πέμπτο όροφο έβρισκε την πόρτα του διαμερίσματος κλειστή, έπρεπε να χτυπήσει κι αυτό το κουδούνι και να περιμένει φορτωμένος. Χωρίς να το βλέπει ήξερε ότι το πρόσωπό του ήταν ακόμα ευδιάθετο, ακόμα χαμογελούσε.

Η πόρτα άνοιγε, βήματα απομακρύνονταν βιαστικά, η σκιά ενός ρούχου περνούσε στην άκρη του οπτικού του πεδίου και χανόταν. Τον υποδεχόταν ένα δωμάτιο άδειο. Τα φώτα αναμμένα, το πορτ μαντό να γέρνει από παλτά το χειμώνα και το καλοκαίρι σαν ξερό δέντρο με τις κρεμάστρες άδειες. Έτσι όπως ήταν φορτωμένος με το χαμόγελο στα χείλη κοιτούσε μπροστά του απορημένος.

Θα μου το πληρώσεις, αυτό έλεγε το σπίτι. Θα μου το πληρώσεις, έλεγε το κάθε δωμάτιο. Όμως δεν έχανε την καλή του διάθεση. Άφηνε τις τσάντες στο γραφείο σαν να ξεπετεύει και προχωρούσε με μεγάλες δρασκελιές στο διάδρομο. «Μάγδα», φώναζε «Μάγδα!». Σιωπή. Καλά, ο σκύλος πού ήταν, τι έκανε, γιατί δεν έτρεχε να τον υποδεχτεί με γαβγίσματα και χοροπηδητά;

Ο σκύλος κοιμόταν κάτω από το τραπέζι της κουζίνας. Ακούγοντάς τον να πλησιάζει άνοιξε το ένα βλέφαρο και το έκλεισε πάλι. Πάνω στο ηλεκτρικό μάτι, η κατασρόλα ήταν άδεια με μια πιρουινιά σπαγγέτι να παραμονεύει στον πάτο. Χοπ χοπ ας δούμε το ψυγείο. Το τάπερ του τυριού άδειο με κολλημένα κιτρινωπά τρίμματα. Μια

ντομάτα σαπισμένη. Χοπ χοπ ας φάμε φρυγανιές. Το πακέτο με τις φρυγανιές ήταν άδειο.

Κάτι σαν γρύλισμα ακούστηκε από το βάθος του σπιτιού. Πήγε στο διάδρομο κι έστησε αφτί. Ύστερα στάθηκε μπροστά στο υπνοδωμάτιο κι έσπρωξε την πόρτα. Έβαλε το κεφάλι του στο άνοιγμα και προσπάθησε να διακρίνει στο σκοτάδι. Τα ρολά ήταν κατεβασμένα. Η ατμόσφαιρα πνιγηρή. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι η Μάγδα κάπνιζε.

«Θέλεις να βγούμε σήμερα;», τη ρώτησε από την πόρτα.

Η Μάγδα τράβηξε μια ρουφηξιά, η καύτρα του τσιγάρου φώτισε τα λαμπερά μάτια της κι έσβησε αμέσως.

«Να πάμε σινεμά ή κάπου για φαγητό; Για ψάρι, τι λες;», επέμεινε αυτός.

«Άσε με», τον έκοψε με πνιχτή φωνή και πετάχτηκε όρθια.

Όστε πάλι έκλαιγε, αυτό ήταν, είπε μέσα του. Για λίγο έμεινε ακίνητος στην πόρτα

Στο βάθος ήταν ρομαντικός τύπος. Πόσο θα ήθελε να τα ξαναβρούν μετά από ένα μεγάλο καβγά και να ξαναζήσουν το πάθος του πρώτου μήνα της γνωριμίας τους! Να κάνουν έρωτα κι αυτή να γραπώνεται στο σώμα του και να σπαρταράει και στα μάτια της να βλέπει μόνο το βλέμμα του.

κοιτάζοντας το σκοτάδι μπροστά του. «Καλά, αν αλλάξεις γνώμη, εγώ εδώ είμαι», είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

«Γουρούνι», ούρλιαξε αυτή κι έτρεξε πίσω του. Τον τράβηξε από το πουκάμισο. «Σε σικαίνομαι», είπε με τρεμουλιαστή φωνή. Φαινόταν έτοιμη να

τον φτύσει. Το πρόσωπό της ήταν αλλοιωμένο από το κλάμα, και κρατούσε ένα κουρελιασμένο χαρτί. «Παρ' το», του είπε και τον έσπρωξε με όλη της τη δύναμη.

Ταλαντεύτηκε και στηρίχτηκε στον τοίχο. Δεν ένιωθε αναστατωμένος. Βάζοντας το χαρτί στην τσέπη προχώρησε από δωμάτιο σε δωμάτιο σαν να εξερευνούσε ένα άγνωστο σπίτι. Ήταν αφηρημένος, αλλά πρόσεχε τις μικρές λεπτομέρειες. Η βρύση έσταζε στην κουζίνα, κάποιο παραθυρόφυλλο χτυπούσε στον φωταγωγό. Κυρίως ένιωθε αμήχανος να κυκλοφορεί στο σπίτι όταν εκείνη γινόταν έξαλλη. Αλλά δεν είχε πού αλλού να πάει. Αυτό ήταν το σπίτι του. Αυτό ήταν το σπίτι τους. Άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στη βεράντα.

Δε βαριέσαι, είπε μέσα του, δε βαριέσαι. Έβγαλε το κουρελιασμένο χαρτί από την τσέπη του. «Είμαι μόνη μου στο κρεβάτι και σε σκέφτομαι... Σε φιλώ παντού...» Το υπόλοιπο δε διαβαζόταν. Σε φιλώ παντού, αυτό πρέπει να είχε εξαγριώσει τη Μάγδα. Κοίταξε τα λουλούδια στις γλάστρες, τα τρυφερά βλαστάρια που σάλευαν στο απογευματινό φως. Στο βάθος ήταν ρομαντικός τύπος. Πόσο θα ήθελε να τα ξαναβρούν μετά από ένα μεγάλο καβγά και να ξαναζήσουν το πάθος του πρώτου μήνα της γνωριμίας τους! Να κάνουν έρωτα κι αυτή να γραπώνεται στο σώμα του και να σπαρταράει και στα μάτια της να βλέπει μόνο το βλέμμα του, να καθρεφτίζεται μόνο αυτός, τα όνειρά του, οι επιθυμίες του σε μια αβυσσαλέα σπείρα που την καταβροχθίζει και την εξαφανίζει ενώ αυτός αναδύεται ακέραιος, υπέροχος, μοναδικός, ένας άνδρας που δε χρειάζεται να ονειρευτεί γιατί ό,τι ευχήθηκε έγινε πραγματικότητα, ένας άνδρας που δεν ποθεί τίποτα γιατί είναι ο ίδιος η ενσάρκωση κάθε επιθυμίας.

Ένα μικρό γκριζο πουλί πλησίασε και στάθηκε στη γλάστρα με τους βασιλικούς και τον κοίταξε. Το κοίταξε κι αυτός νιώθοντας την αίσθηση ιλίγγου να τον κυριεύει. Το πουλί τίναξε τα φτερά του και πέταξε. Στάθηκε για μια στιγμή στο σκονί της μπουγάδας, ύστερα φτερούγισε πάλι ανάλαφρα και χάθηκε. Κοίταξε τα ρούχα που κρέμονταν στο σκονί. Δυο ζευγάρια κάλτσες δικές του, ένα σουτιέν της Μάγδας, μια κίτρινη μπλούζα. Και ξαφνικά τον συνεπήρε μελαγχολία. Αυτά τα ρούχα που στέγνωναν πλάι πλάι... Τα χρόνια θα περνούσαν, θα ήταν γέροι, θα πέθαιναν. Τα ρούχα τους θα στέγνωναν μαζί, θα φούσκωναν συγχρονισμένα με το φύσημα του αέρα, θα ανέμιζαν ανέμελα στον μικρό κυματιστό τους παράδεισο που ήταν ο μόνος που ήξεραν, ο μόνος δυνατός παράδεισος.

Φτάνει. Έπρεπε να σκεφτεί κάτι άλλο, ν' αντιδράσει. Έκλεισε τα μάτια του και θυμήθηκε τη μικρή γυμνάστρια που είχε γνωρίσει πριν λίγες μέρες, τα στρογγυλά άγουρα στήθη της, τον στητό κώλο. Είχε πιάσει την κουβέντα μαζί της αλλά δεν είχε καταφέρει να την ψήσει να βγουν για ένα ποτό. Ούτε το τηλέφωνό της είχε τολμήσει να ζητήσει. Και το πιο πιθανό ήταν ότι δε θα την ξανάβλεπε. Πώς την έλεγαν; Ούτε αυτό είχε καταφέρει να μάθει. Ας την πούμε Όλγα. Ωραία, Όλγα... Πήγε πίσω στο χολ, άνοιξε το συρτάρι του γραφείου, έψαξε για στυλό και χαρτί. Ύστερα γύρισε στη βεράντα, κάθισε στο τραπεζάκι κι άρχισε να γράφει με μεγάλα στρογγυλά γράμματα: «Πώς αντέχεις να είμαστε μακριά και να μην κάνουμε έρωτα αυτή τη στιγμή; Όλγα». Δίπλωσε το χαρτί, πήγε πάλι στο χολ και τράβηξε το σακάκι του κι έβαλε το σημείωμα στην εσωτερική τσέπη.

«Βγαίνω να πάρω τσιγάρα», φώναξε. Ήταν βέβαιος ότι αμέσως μόλις άκουγε την πόρτα να κλείνει, εκείνη θα έτρεχε να ψάξει το σακάκι του. Περίμενε ένα λεπτό ακουμπώντας στο κούφωμα της πόρτας. «Θέλεις να σου φέρω κάτι;» Σιωπή. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω μ' ένα χαμόγελο θριάμβου στα χείλη. Τελικά, είμαι αθεράπευτα ρομαντικός, είπε μέσα του. (δε)

«Μου θυμίζεις τόσο πολύ τον επόμενο σύζυγό μου».